

Gerevich András

Sikertelenül Francis Bacon nyomában

A mozdulatban ölt formát, ki vagy, ki akarnál lenni, a csuklóban összpontosul, az alkarizmok játékában. Mint gitár húrjai, futnak végig az ujjaid hegyétől a húsodon át az elmédig, vékony idegszálak feszülnek a lendülettől az ecset minden sörtéjének csúcsáig, ahol a festék fényes színe visszaveri azt az energiát, amit tőled kap, amikor a vásznon elkened. Kikevered a színeket, amikben te is benne vagy, kék, piros, sárga, legjobban a fehéret szereted, csöpögteted az olajat, a fény és a tükrözés egybeérnek, összefolynak és elkeverednek. Mintha minden szín a palettádon először születne meg, és ezt most te adnád a világnak. Egy gyerekkori emlék fájdalmából gerjedő, haragos rántással meghúzott ív a vásznon végleges helyét keresi a világban. Színt ölt magára a testeden át pulzáló-vibráló, formátlan, de ritmikus káosz.

Aztán mégis olyan közhelyes és giccses lesz. Azt hitted, többre vagy képes, de ennyi, lendületes vörös körök és ellipszisek, szétkent színek, bordó, merlot, téгла, rúzs, paprikapiros, semmi új, minden ismerős, a vásznon megfestetted, ami benned volt, amire ügyetlen, képzetlen kezéd képes, hiába akartál beleadni mást is magadból. Átrajzolod, rákensz még festéket, pirosat, zöldet, kéket, sárgát, és főképp fehéret, de minden egyre barnább, egyre sárosabb, dagonyázó, mocsár, bélsár, iszap, a tompa ragyogásból előbb zűrzavar lett, majd ez a barna, alaktalan, testetlen úr. Átszűrted magadon a világot: ennyire telt. Kényelmetlen és tompán fáj ez a félelem, mert végül mindenből ez lesz, színekből,